

EL PERIODISME I LA CIÈNCIA

4 (604/octubre 1981)

ciència 10)

En l'edició internacional d'un conegut diari suís hom va poder llegir, un dia qualsevol del proppassat mes d'agost, la notícia —exhaustiva i rigorosa— de la troballa en un rierol de l'illa de Mallorca d'una espècie d'amfibi (*Baleaphryne muletensis*), que hom coneixia només en estat fòssil i que per tant constitueix un descobriment científic remarcable, és a dir, noticiable. Simultàniament, un diari català feia esment de la troballa al Pirineu basc d'un coleòpter cavernícola, d'espècie ja coneguda, per tant, de discutible interès com a notícia, la qual, a més, era plena de greus errors de transcripció.

Es tracta potser d'una anècdota menor sense cap més transcendència? Malauradament tots sabem que no i que cal reconèixer-ho obertament. La nostra premsa, ràdio i televisió, que en tants aspectes han estat i estan protagonitzant un moment de renovació cultural i de modernització al servei del país, es troba encara pel que fa referència al periodisme científic dins un horitzó neolític.

Tots els diaris tenen pàgines dedicades als esports i a la religió (i bé està que hi siguin), però sobren dits de la mà per a comptar els òrgans d'informació que en l'àmbit estatal dediquen una secció permanent i periòdica a la informació científica i tecnològica. Les notícies de caire científic que arriben a les agències són transcrits sense gaires criteris. Diguem, per a resumir l'estat de la situació, que segons la nostra informació tan sols un diari de Madrid té dins el seu equip la figura professional d'un redactor científic, fet normal a tots els diaris i mitjans de comunicació de tots els països avançats del món.

Pensem, amb optimisme, que comença a haver-hi símptomes d'una presa de consciència sobre aquests problemes per part dels periodistes. Vivim en un món en què l'avenç de les ciències i de la tecnologia condiona cada dia més l'avenç social i la modernització de la societat. I els periodistes, de premsa, ràdio i televisió, han d'ésser els missatgers entre la musa de la ciència i la galàxia Gutenberg i Macluhan, fornidors d'un aliment informatiu i cultural quotidià als ciutadans. Hi ha també una responsabilitat social dels científics i de la comunitat científica en el seu conjunt, que han de fer un esforç d'aproximació al món de la comunicació. Un periodisme modern pot ésser un dels millors aliats dels científics, els quals amb tanta raó i tants arguments i dades que no es desgasten amb els anys reclamen una atenció preferent d'una societat que potser encara no ha entès que la millor inversió de futur és la de la recerca.

Hi ha molt a parlar i molt a discutir i sobretot molta feina a fer. Per això salutem des d'aquestes pàgines la iniciativa presa per l'Associació de la Premsa de Barcelona, en col·laboració amb la Universitat Politècnica, de celebrar, pròximament, unes jornades de periodisme científic. És una ocasió excel·lent que caldrà aprofitar i a la qual l'equip i els col·laboradors de (ciència) oferim tot el nostre concurs i participació.

Nota. En tancar aquest número ens assabentem de la mort de Miquel Masriera, un dels homes de ciència pioners del periodisme científic a casa nostra. El nostre condol als seus familiars i al diari "La Vanguardia", on desenvolupà principalment com a col·laborador la seva valuosa tasca de difusió de la ciència.